

VAGYOK ÖTSZÁZ BÁRD

1.

A győzelemnek is van – lesz határa.
Unalmas esték (döfköd a harag);
mulató nép, okád s a fa alatt
vazel, attól lesz termékeny az ága.

Pőrére vetkőzik kontár világban
az elme is. Reklámozott esély-
egyenlőség! (Soha nagyobb veszély.)
Van visszaút?!... Csakis a *zsákutcában*.

Kapitalistát játszó útonállók,
„Nyugat!” – gügyögitek, csorog a nyál,
mint ha bölcső fölé hajol a száj.
Vedlett falak – kitűnő jelmezbál volt

egy évtizede. Mi ez, ha nem átok?!
Várnak új, festett szavazóplakátok.

2.

Zománcozott erdélyi táj. Bokály.
(Rosszul fogták a nyakát?) Marcona
székely! Kitaposott utak sara
kuglóf-reformerek sétánya már.

Mit ér a garancia-leveled?!
Kifogtak (rajtad); tátogsz, halszáj. Vége.
A tudatlanság biztos fedezéke
mögül megrándul hajszálgyökered.

Mind bizonytalanabb nekem az árnyék.
Vagyok ötszáz bárd, gondok viselője.
Vajon a hiszékeny Gondviselőre
kifosztott földemen mely szerep vár még?

Információ-szegény tartomány.
Ki merre megy, vágat fakó lován.
(mire)

A MASZK MÖGÉ KI LÁT?

Hősies zengést sugall sznob füleknek
a vaktöltény is. Hajdan *Igazak*
eltúlzása legtöbbször nem kivételt,
inkább pöffeszkedést teremhet.

Kiszolgáltatott úgy vagy s úgy vagyok,
ha rács mögé igyekszünk zárni
a meggyőződésünkből lángként
kicsapó, cenzúrázatlan pillanatot.

Miből lesznek – és *mivé* a nagyok?!
Az igazság nem harsonás menet –
beláthatatlan pusztákon kinek
keres jövőt szabad akaratod?!

Egy más nemzedék sosem ugyanazt
érzi, buján, testetlenül akár, de
a borzongás jogát magának
megtartva (Igazak arcán a maszk!)

FARKATLAN GYÍKOT LÁTTAM

Rejtőzködve *túlélő* magyarok,
királyi módra ha nem is, de ott
fotyognak ám, mint kiszáradt cukor
karácsonyfáról, a polgári kor
csecsebecségei. A hiányzó
gyermekkor után hány irányt-
mutató eszme és hány új világ
csalogatása szédített meg! hány szó
pótolta az elképzelt élet ízét,
akár a fehér lisztet a fölös
sütőpor a NEP-korszakban megígért
kalácsban...

És most más égen köröz
az idő ragadozó madara,
idegen városvégi kertek
fölött. Kinek a kertitörpés udvara
virít? Talán a tiéd az a gyermek,
aki más nyelven kiáltja: *anya?*!
Levedlettétek semmi-bőrötök
(ki emlékeztetné csökött nyomorra!?)
fő, hogy egyből *polgári korbá*
lép, s elnéz a tortaszelet fölött.
Termálstrandon, szaunában („él, mint a hal
a vízben”) remek karcsapásaival
mintha távolodni látszana – nem csupán
Kelettől, de még tőled is talán.
A megkotlósodott tejespalackban,
melyet félig ürít ki a sétahajón
s az óceánba hajít majd, vajon
milyen szellem rejlik, fuldokló daczban?
És ha kiszabadulna a jövő
felé lövell?!... (Hátha a csevegő,
unatkozó földrészek közt csak egy
lubickoló tengeri szörnyeteg!)

Elhasznált szerveinknél a tudatban-
megkopott, elfelejtett s elhajított
szavak száalmasabbak csak. Farkatlan,
ügyefogyottan szaladgáló gyíkok!
Hátha még valami kinő — — — —

Adja az Idő!

CSÖG–BOG–VERS*

Csögös vidék. A szózatok
hívását leső, sok zaklattatott
kis elme; a törvénytisztelet
a fenségestől a fa(...) ig** lehet
bennük feszíteni. A helybeli
nyitottság – *nyitva tartás!* – józanul
kifüggesztett „kódexei”
előírják (miközben csendben
sunnyít visszaélés, nyomor):
hogyanaponta, felül, alul,
az illendőség szerint rendben
ürítsen szív s gyomor.

* lásd: *csöke!* – csakis a bikáé;

** emberállatnál ugyanaz

KIMERÍTŐ ÁLOM AZ ELMÚLÁSRÓL

1. *(a rém)*

Nem cafka- vagy banditakoponya volt.
Rokonszenvéből, amellyel rám figyelt,
kiéreztem valami biztatást, hogy hamarosan
találkozni fogunk. Lesz közünk egymáshoz.

(Mikor minden kockára téve, s a patyolat
kényszer/inget – nem -zubbonyt –
úgy öltöd magadra, mintha többé semmit
nem kellene a romlás álcája mögé rejtened.
A házi „úszómedence” -óceán ha kiszárad,
mit kezdesz moszatos, lepattogzott
zománcú pikkelyeiddel? A meszes bőr
hámlásai, már mióta; és folyik, folydogál a
dehogy is bő, csak nehezen alvadó vér)

2. *(a fiú)*

Kölyök-árny, nem kísértet, álmodó szeme
anyaölből bandzsít felém...

Ez volt a genezis
burkán áttünedező első látomásom rólad.
Te *rángó izomköteg!* Ki a provincia alvó
népét felriasztod s a sikált konyhapadló
szálkáitól is óvakodó, csámpás angyalok
hízélgését és hazugságait kineveted majd.
Mi lett belőled, Istenem, te forrongó vér
örököse? –

(Szellem-burokból rám sütő
kamaszfékély, karcos vámpír-vigyor; el-
színtelenedett ütőeremen vacogó folyondár!)

Hínárfátyol takarja tekinteted, tudatlan
srapelként hatolsz belém, s én elejtett
könyvként összecsuklom és várom, hogy
csendben elszivároogjon maradék eszméletem.

Maszkot hord a láthatatlan jövendő arca;
ösztöneiben mit hoz vajon a férget is felfalni kész,
a zöld zengésű reggelt ébresztő éhség:
mohósága csak zsarnoki fölény, s az ajkat meg-
pecsételõ kék ujjlenyomat a balga csömöré?!

3. (a tét)

A sejt-utak küllõ-töréseibe, az aknarobbantott
üregek leülepedni képtelen, tömény porába
fulladt meddő csaták! Sötét és nemtelen
leáldozása néhai nyírfaerdők, izzó, őszi
álmainak, vagy a vesztes napok hosszú
várakozásaink a nyirkos, sós fövényen.

Csupasz húsomból, esendõ sejtjeimből
kivirult test – ha képmásom nem is!
Sírom veszett pusztulását a hazard véletlen
kardpengéjére bízott sejtelmes ázsiáknak,
midõn (még hogy himnuszt!) slágernyit sem
érnek a földárok-korhadásra ítélt hegek.

Ki tartja meg a máris roskatag,
magam fölé képzelt, büszke emeletet?